

Un Mântuitor din păcat

30 decembrie 2008

Gili Cârstea

Mare confuzie domnește în biserica de astăzi cu privire la viața fără de păcat, la sfințenie, la biruința deplină asupra oricărei fărâdelegi.

Unii sunt convinși că păcatul este biruit printr-o luptă progresivă, eliminând din viață păcat după păcat, până când nu mai este nimic de biruit, astfel ca Hristos să poată pune pe frunțile lor sigiliul viului Dumnezeu.

Alții cred că, prin declarația de credință în jertfa lui Hristos, ei sunt născuți din nou, sunt îndreptățiți, și astfel devin fără păcat, sfinți; totul printr-o declarație forensică, legală, în cer.

Și alții cred că, deși au fost îndreptățiți, și sunt considerați neprihăniți prin Hristos, totuși nu vor fi eliberați complet de păcat decât la revenirea lui Hristos, odată cu schimbarea trupului păcătos.

Acestea, și alte mii de variante ale lor, circulă liber în biserica de astăzi, în ciuda declarațiilor de unitate doctrinală pe care le emitem cu mândrie.

Din nefericire, niciuna nu este corectă, și aceasta este o dovadă concludentă că fiecare citim diferit Biblia și Spiritul Profetic.

În confuzia creată în jurul vieții de păcat, când fiecare trage de versetele Scripturii în direcții contrare, există totuși un răspuns stabil, concret, eficient, care ar trebui să ne aducă la armonia care se găsește doar în Hristos. Este un răspuns în acord deplin cu misiunea lui Hristos, așa cum este ea descrisă de îngerul Domnului: „Îi vei pune numele Isus, deoarece El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.”

Iată un pasaj pe care se poate începe o construcție sănătoasă la acest subiect:

„Deși trebuie să fim în armonie cu legea lui Dumnezeu, noi nu suntem mântuiți prin faptele legii; și totuși nu putem fi mântuiți fără ascultare. Legea este standardul prin care este măsurat caracterul. Dar noi nu putem păzi poruncile lui Dumnezeu fără puterea regeneratoare a harului lui Hristos. Doar Isus ne poate curăți de orice păcat. Nu ne mântuiește prin lege, dar nici nu ne mântuiește prin neascultare de lege” (ST 21 iulie 1890).

La prima citire pare confuz, ambiguu, paradoxal. Dar când continuăm să completăm imaginea cu alte piese din aceeași sursă, totul devine simplu și luminos.

Pentru prietenii noștri îndreptățiți doar prin credință, ea scria:

„Cei care fac afirmații îndrăznețe despre sfințenie dau dovadă că ei nu se văd în lumina legii; nu sunt luminați spiritual, și nu sunt scârbiți de orice egoism și mândrie. De pe buzele lor întinate ies afirmații contradictorii: ‘Eu sunt sfânt, eu sunt fără păcat. Isus mă învață că dacă păzesc legea, am căzut din har. Legea este un jug al sclaviei.’ Dar Domnul spune: ‘Ferice de cei care țin poruncile Mele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate.’ Trebuie să studiem cuvântul lui Dumnezeu cu atenție, ca să putem ajunge la decizii corecte, și să trăim în consecință; doar atunci vom asculta cuvântul, și vom fi în armonie cu sfânta lege a lui Dumnezeu” (ST 23 iulie 1890).

„Cei care cred în Hristos și păzesc poruncile lui Dumnezeu nu sunt sub robia legii; pentru cei care cred și ascultă, legea Sa nu este o lege a sclaviei, ci una a libertății. Oricine crede în Hristos, oricine contează pe puterea protectoare a unui Mântuitor înviat care a suferit pedeapsa pronunțată asupra călcătorului legii, oricine rezistă ispitei și în mijlocul nelegiurii copiază modelul vieții lui Hristos, va fi făcut părtaș de natură divină prin credința în jertfa ispășitoare a lui Hristos, scăpând de întinăciunea care există în lume prin poftă. Oricine se supune poruncilor lui Dumnezeu prin credință, va atinge starea de eliberare de păcat în care a trăit Adam înainte de cădere” (ST 23 iulie 1902).

Da, există o stare de „eliberare de păcat,” și nicidecum prin fapte, ci prin pură credință în puterea creatoare a lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat în viața lui Hristos. Hristos a fost fără păcat nu printr-un riguros program de fapte, ci prin credința pură că, atâta timp cât va păstra și prețui magnifica realizare a cerului de a pune laolaltă două naturi, umană și divină, El nu va putea fi biruit de nicio fabricație a diavolului sau a naturii Sale umane. Cât timp credea că este Templul lui Dumnezeu, nimic nu-L putea doborî. El trăia aici, în lumea păcatului, fără păcat, demonstrând lumii excepționala realizare a doctrinei Sanctuarului.

Aceasta este singura cale de la păcat la neprihănire, o cale consacrată de pașii Domnului și Mântuitorului nostru, o cale de la cea mai neagră fărădelege la curățire totală de orice urmă de păcat.

Prezenta dezbatere din jurul ultimei generații nu va putea fi elucidată niciodată dacă nu înțelegem două lucruri esențiale: a) Că Hristos a fost prima ființă omenească – după căderea lui Adam – în care scopul etern al lui Dumnezeu a fost împlinit, și b) că El este modelul unic pentru un popor pe care Dumnezeu să-l prezinte lumii ca fiind al Său, în care chipul Său să fie descoperit sub ochii oamenilor, într-o ultimă încercare de a întoarce la Sine o lume rebelă.

De aceea, Dumnezeu a trimis lumină asupra subiectului acesta, și oricine se apleacă asupra lui, fără să dea cuvenita atenție luminii despre părtășia cu natura divină, va eșua lamentabil. Iată aici încă un astfel de exemplu, cu o puternică forță de atracție spre intenția lui Dumnezeu cu acest popor:

„Unirea divinului cu umanul este unul dintre cele mai misterioase și cele mai prețioase adevăruri ale planului de mântuire. Despre aceasta vorbește Pavel când spune: “Fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu descoperit în trup” (1 Tim. 3,16). Deși este imposibil pentru mințile limitate să pătrundă acest mare adevăr, sau să înțelegem semnificația lui, putem totuși învăța din el lecții de însemnătate vitală în lupta împotriva ispitei. Hristos a venit în lumea noastră spre a aduce putere omenirii, să-l facă pe om părtaș de natură divină” (GCBulletin, 25 feb 1895).

Această soluție magnifică nu a fost înțeleasă până acum și, din acest motiv, nici experimentată de vreun om de pe fața pământului, afară de Hristos.

Și totuși, aceasta este calea către desăvârșirea creștină.

***